

Koopjes! De allerlaatste!

Het is een traditie in ons land: in juni is het hommeles over de koopjes en de sperperiode. **Stefanie Vyncke**, advocaat bij Sirius Legal, vindt dat

de kleinhandel zich onterecht zorgen maakt over het onvermijdelijke verdwijnen van onze huidige koopjeswet. **Weet u waarom wij als enigen in Europa een sperperiode nodig hebben?**

De vier belangrijkste elementen in onze koopjeswet, die in strijd zijn met de Europese richtlijn, betreffen de sperperiode, de prijsaankondigingen, de verkoop met verlies en de uitverkoop. Het probleem met de Belgische regels is dat ze niet noodzakelijk ten goede komen van de consumenten, maar in de eerste plaats dienen om concurrenten tegen elkaar te beschermen. De richtlijn stelt dat alles wat verkoopbevorderend is, in het voordeel is van de consument en dus toegelaten moet worden.

De kleinhandel voert aan dat hij die instrumenten nodig heeft om tegen de grote ketens te kunnen optornen.

Het is alvast niet zo dat er elders in Europa geen middenstand meer zou bestaan en er wordt dan ook algemeen aangenomen dat de richtlijn voldoende regels bevat die ook de middenstand beschermen. Grote ketens mogen bijvoorbeeld geen misbruik maken van hun machtspositie. De wet 'marktpraktijken' bevat een lijst van een dertigtal dingen die hoe dan ook verboden zijn. Zo mogen campagnes niet agressief of misleidend zijn. Ook alles wat concreet beschouwd kan worden als oneerlijk, ook tussen concurrenten onderling, blijft verboden.

En kunnen kleine zelfstandigen die rechten ook laten gelden?

In de VS kunnen mensen met eenzelfde klacht samen een geding aanspannen volgens het *class action*-principe. In België ligt een wetsvoorstel voor een collectieve procedure op tafel. Ook vandaag al kunnen middenstanders samen een proces aanspannen, maar een *class action*-wetgeving zal het zeker gemakkelijker maken.

— Luc Baltussen

Onaangepast

De discriminatie van allochtone arbeidskrachten staat haaks op de sociale en economische werkelijkheid.

De zogenaamde Apartheidslijst, de uitgelekte lijst met bedrijven die aan Brusselse filialen van uitzendbureau Adecco uitzendkrachten vroegen, toont aan wat algemeen bekend is maar vaak moeilijk kan worden bewezen, namelijk dat discriminatie op de arbeidsmarkt geen verzinseltje is. Het gebod dat de klant koning is, is bij sommige commerciële arbeidsbemiddelaars kennelijk redelijk absoluut. Voor racistische klanten neemt een aantal uitzendbureaus af en toe een loopje met de antidiscriminatiewet. Adecco werd begin juni in eerste aanleg schuldig bevonden aan discriminatie, maar gaat tegen die veroordeling in beroep.

In de Adeccozaak gaat het om feiten van tien jaar geleden. Maar ook in een recente reportage van het magazine *Volt* gingen zes van de acht undercover geteste uitzendbureaus gewillig in op racistische verzoeken van bedrijven. En ondertussen maar mopperen dat Marokkanen en Turken bovenmatig talrijk in de werkloosheid blijven hangen.

Discriminatie op de arbeidsmarkt is buitengewoon meest en laakbaar, en toch lijkt

juist in Brussel de strijd om de multiculturele werkvloer al voor een groot stuk beslist. In een internationale, kosmopolitische stad, waar de helft van de bevolking buitenlander is of buitenlandse roots heeft, schieten bedrijven met een kleurenblind personeelsbeleid zichzelf in de voet. Zonder allochtone arbeidskrachten valt de boel stil. Dat kan iedereen die af en toe in Brussel een kapperszaak, een horecagelegenheid, een ziekenhuis of een grote winkelketen – ook het in opspraak gekomen Benetton in de Nieuwstraat – binnenwandelt, met eigen ogen vaststellen.

Werkgevers hebben nu al de grootste moeite om geschikt personeel te vinden. Die krapte op de arbeidsmarkt zal alleen maar toenemen. De allochtone arbeidsreserve links laten liggen, is helemaal geen optie meer, gezien de sociale en economische werkelijkheid. En van de gemiddelde Belgische klant mag je anno 2011 hopelijk ook verwachten dat hij ermee kan leven aan de kassa of aan het loket door een buitenlander of nieuwe Belg te worden geholpen.

Reëel voorkomende discriminatie op de arbeidsmarkt ontslaat allochtonen natuurlijk niet van de plicht om zich in te zetten. Discriminatie wordt soms als excuus gebruikt om persoonlijk falen weg te stoppen. Meer veel erger nog dan discriminatie op de arbeidsmarkt is de ongelijkheid die de overheid zelf organiseert en bestendigt via haar onderwijs. De kloof die daar al op jonge leeftijd groeit tussen autochtonen en allochtonen is ingrijpender voor de toekomstkansen van Mohammed dan de obstakels die hem later de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Wie niets leert op school, vroegtijdig en zonder diploma afhaakt, wordt op de arbeidsmarkt vanzelf een vogel voor de kat. De verontwaardiging jegens de discriminerende uitzendsector is dus terecht, maar ook heel selectief. ■

**De allochtone
arbeidsreserve links
laten liggen, is helemaal
geen optie meer.**